

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De perfecta obedientia quam cæteri omnes congregati S. Petro
præstiterunt: & de nostra reddenda superioribus. Qui rationes inquirit
obedientiæ, rationem quærit suæ in obedientiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

gent opera & loquela? quoties p̄ cedit negotiorum tumultibus p̄a quies: quoties bona conscientia ponitur codex, ut operi manuum insudetur: quoties pro administrandis terrenis iustissime ip̄sis super sedem celebrandis missarum solemniss?

Serm. 51.

Tum de se particularim, Patienter avellor ab infœcunda Rachelis amplexibus, ut de Lia mihi exuberent fructus profectuum vestrorum: orare, legere, scribere, meditari & si qua sunt alia spiritualis studii lucra, hac arbitratus sum propter vos detrimenta.

O quanti est meriti Caritas recte ordinata, cuius operâ fit ut opus externum quantumvis humile & temporale plurimum valeat: & cuius defectu fit, ut opus internum quatumvis sublime & spirituale nihil proficit.

Vide in 4. parte, Feria 4. hebdomadæ 18. Ubi hæc exhibetur Veritas:

Sic est omni negotio tempus & opportunitas, ut nisi adsit tempus & opportunitas, vix ullum fiat negotium.

FERIA QVARTA. DE PERFECTA OBEDIENTIA QVAM Cateri omnes congregati, sancto Petro præstiterunt. Et de nostra reddenda Superioribus.

Oportet ergo ex his viris, qui nobiscum sunt congregati, in omni tempore quo intravit & exiit inter nos Dominus Iesus, testem Resurrectionis eius nobiscum fieri, unum ex istis. Act. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui rationes inquit obedientiæ, rationem quærit suæ inobedientiæ.

RATIO EST, Quia qui rationes inquit obedientiæ, vix obedit nisi videat rationes.

Sed qui vix obedit nisi videat rationes obedientiæ, rationem suæ inobedientiæ quærit.

Ergo & qui rationes inquit obedientiæ, rationem quærit suæ inobedientiæ, quod certè est perniciosissimum.

I. P U N C T U M.

ADMIRATIONE planè dignum est, nulum unum in tanta Congregatorum turba extitisse, qui sancto Petro proponenti hanc electionem resistere, aut ullo modo contradixere! Quàm multi verò multa poterant illi objicere? Nempe ne verbum quidem hac de re à Christo Domino esse factum, tametsi sepius illis post resurrectionem suam apparuit & de Regno Dei, sive de ordi-

nanda Ecclesia disseruit: quæ verò ipse Dominus reliquit Apostolis disponenda, non nisi post acceptum Spiritum sanctum disponenda videtur reliquisse, cum aperte de illo dixerit, ille vos docebit omnia, & suggeret vobis *Ioan. 41. omnia.* Cur ergo non illum expectat Petrus? cur in re tanti momenti festinat? cur non expectat aliquot dies quibus ille venturus est, à quo debent erudiri de omnibus! an ita certus est Petrus de psalmi citati intelligentia, ut de plano eius sensu dubitari non possit? Nonne hæc & similia poterant Apostoli sancto Petro referre & objicere, ne quid de hoc negotio concluderetur? Et tamen nullus contra obstitit! nullus ne verbum quidem opponit; sed omnes intellectu & voluntate subiecti, hoc unum volunt quod æquum bonum Superiori visum est S. Petro.

Sic nempe parandum erat; sic parandus erat aditus divino Spiritui per insignem obedientiam, quæ ut esset insignior, sic subjiciendus erat intellectus, nullas ut profus inquirerent rationes cur sic præciperetur, vel cur sic obedi-
rationem

II. PUNCTUM.

rationem quarit sua inobedientia. Quæ certe Veritas si bene intelligatur, multum valere potest ad imitandam illam perfectam Apostolorum obedientiam. Ut autem melius intelligatur, sic videtur ratiocinandum. Qui rationes inquiri obedientiæ, sic paratum se exhibet ad obediendum, ut vix paratus sit obedire nisi reddantur rationes quas inquiri, cur id fiat quod iubetur, vel cur id sibi iubeatur, licet enim forte obediret, etiam si rationes non redderentur, non obediret tamen ex motivo quod vocant formali obedientiæ, sed vel motu naturali vel politica consideratione, vel humano aliquo affectu, quo qui tantum agitur non facit actum christianæ obedientiæ, quæ cum divina gratia debet supra naturam eveli, sicut expressè monet Apostolus: *servi obedite Dominis carnalibus, cum timore & tremore in simplicitate cordis vestri sicut Christo, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate servientes, sicut Domino, & non hominibus, scientes quoniam unusquisque quodcumque fecerit bonum, hoc recipiet à Domino, sive servus, sive liber.*

Hæc sunt videlicet motiva supernaturalia quibus moveri debet Christianus & Religiosus, ut Christianè & Religiosè agat, & quibus non videtur permovendum eum qui rationes inquiri obedientiæ. Nam cum rationes illæ, quas inquiri, merè humanæ sint: vel reddentur, vel non reddentur; si reddantur, propter illas tantum obediet, & sic humano tantum motivo movebitur: vel si non reddantur, dolebit se obedire, murmurabit obediendo, nec nisi valde oscitanter obediet, quod certe non est obedire Christianè. Nam si Christo sic obedires, putaresne te obedire? at debes obedire Superiori sicut Christo, aut si non obedis ut Christo, non obedis ut Christianus. *Subiecti estote omni humana Creatura propter Deum: sive Regi quasi præcellenti: sive ducibus tanquam ab eo missis. QUODCUMQUE FACIIS, ex animo operamini sicut Domino, & non hominibus, scientes quod à Domino accipietis retributionem hereditatis. Domino Christo servite. Quid expressius?*

SED qui sic obediet, ut, nisi videat rationes sua obedientiæ, rationes sua inobedientia quarit.

Quando hoc unum esset malum in eo qui rationes inquiri obedientiæ quod non obediat, etiam si videatur obedire, satis grande esset malum; & satis potens consideratio ad illud evitandum; sed malum malo additur & quidem multiplex. Primò quidem rationes diluciet, & quam volet approbabit vel improbabit. Deinde improbando rationem, simul de superiore iudicabit & detrahet, quod quàm damnosum sit nõ ita pridem supra satis aperte est demonstratum, ubi de peccato ariolandi actum est. Deinde quod extremum est malitiæ, quando non obediet vel cum imperfecte tantum & ad oculum obediet, causas præterdet suæ inobedientiæ, vel suæ fictæ & simulatæ obedientiæ. Hoc enim ipso quò non probat rationes obedientiæ, putat se habere rationes inobedientiæ. Nam cum sibi persuasum & statutum habeat non esse obediendum nisi vila ratione, sicut quando rationem non videbit tunc non obediet, sic cum non obediet, rationem se habere dicit non obediendi: nempe vel quod nullam videat obediendi rationem, vel quod videat oppositam aliquam, ut sibi fingit. Tam facile est etenim fingere sibi rationem, cur nõ obediat quàm improbare rationem quare obediat. Qui porro non nisi visis rationibus obediunt, tam faciles sunt in improbandis rationibus, quàm proclive & naturale est unicuique, suo abundare in sensu, quando præcipue depravata est voluntas, quæ corrumpit iudiciũ & rationem evertit.

Va illis quia in contradictione Core perierunt, inquit unus Apostolus. Hæc est videlicet ejus contradictio contra Moysen, cum sibi rationem finxit non obediendi; quod tam grave scelus fuit, ut, quotquot hujus contradictionis & inobedientiæ fuerunt participes, vivi & spirantes in infernum, terra dehiscente descenderint: Quo d sic graviter describit sanctus Ambrosius: *Immugiens terra in medio plebis scinditur, aperitur in profundum sinus, abripiuntur noxii, & ita ab omnibus mundihuius ablegantur elementis, ut nec aerem haustu, nec cælum visu, nec mare tactu, nec terram contaminarent sepulchro. Sati in te tibi hoc pœnæ est, ad scimen indicandum?*

L. 3.

III. PUN-

Ephe. 6.

4L

I. Pet. 2.

Coloss. 3.

Iudas.

Num. 16.

III. P U N C T U M.

SICigitur, qui rationes inquiri obedientia, rationem quarit sua inobedientia; nec parum grave crimen incurrit, quale est prætere caulam suo peccato, & quasi velle peccare cum causa; aut velle caulam fingere, cur non peccetur, non obediendo ut peccetur liberius.

1. 30.

Va filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me, & or diremini telam & non per spiritum meum, ut adderetis peccatum super peccatum.

Gen. 3.

CVR præcepit vobis Deus, ut non comederetis de omni ligno paradysi? Audite primum terpeccatis sibilum quo primos nostros parentes est aggressus, in inquirenda scilicet ratione, cur præcepisset Deus ne comederent de fructu vitæ? Noverat enim Serpens callidus quod statim atque induxisset hominem ad inquirendam causam præcepti, tum facile eum avocaret ab obedientia, quia non videndo rationem, cur non comederet, putaret se habere rationem comedendi; sic enim, ut ait S.

1a Ps. 70.

Augustinus, dum circa rationem præcepti & obedientia secum meditabatur, dicere poterat, si bona est arbor, quare non tango, si mala est quid facit in paradiso; & hinc fortasse perit, ut videas quam sit cavenda talis inquisitio.

Rectissime autem idem sanctus Augustinus ibidem observat, in eo vel maxime possum fuisse primum illud præceptum & merum obedientia, ut ignorata causa, nec inquisita ratione præcepti, simpliciter obediret, quia jubebatur, quia Dominus erat qui jubebat, & servus homo cui jubebat: hæc tota causa quia servus es o homo. Quia si parva videtur esse causa, dedignaris esse Dei servus. Velle sine hoc dedignari? An te pudet esse Dei servum? an te pudet ei obedire quia ille tuus est Dominus, tu eius servus? Cave ergo ne inquiras rationes obedientia, nam sic aliud quæreres ut obedires quam quod ille est Dominus, & tu servus. Ego Dominus diligens iudicium, & odio habens rapinam in holocausto. Hoc est unum, quod maxime diligit in obedientia nempe subjectum iudicium: hoc est quod holocaustum facit vel rapinam in holocausto, prout datur vel negatur iudicium, id est, prout rationes præcepti non quæruntur vel quæruntur. O quam frequens & crebra est in hoc holocausto rapina!

1s. 61.

Vide in 1. parte, Feria 5. hebdom. in Adventu. In 3. parte, de voto obedientia. In 4. Feria 4. hebdom. 15. Ubi habetur hæc Veritas:

Nihil est in abnegatione rationabilius, quam quod in illa videtur minus rationabile;

FERIA QVINTA.

DE UNANIMI CONSENSU DISCIPULORUM
in electione duodecimi Apostoli:
Et de nostro similiter Procurando.

Et statuerunt duos, Ioseph qui vocatur Barsabas, qui cognominatus est Iustus, & Matthiam, Act. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui sensu suo privato, sanioem se aliis putat, sano se privat sensu.

RATIO est, quia sano se privat sensu, qui sic de rebus sentit & iudicat, ut soli proprio fidat iudicio.

Sed qui sensu suo privato sanioem se aliis putat, sic de rebus sentit & iudicat, ut soli proprio fidat iudicio.

Ergo is sano se privat sensu. Et dum se solum bene sentientem putat, solus est qui non sentiat malum suum, quod cerè est deplorandum.

I, PUN-